

הוכן עיני כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
daf@dafyomi.co.il • 6515004 טל/פקס

יומא דף מו.

אברי עולה שנתותרו עושה להן מערכה בפני עצמן, באיזה אופן מיירי?

לא משלה בהם האור	משלה בהן האור	
אברים כשרים: עושה להן מערכה בפני עצמן ² אברים פסולים ³ : משאיר אותם על מערכתן	עושה להן מערכה בפני עצמן ¹	ללשון הראשון
משאיר אותם על המערכה הגדולה	עושה להן מערכה בפני עצמן	לאיכא דאמרי

ללישנא קמא דרש"י האם תמיד דוחה את השבת, אליבא דרב הונא?

סופו - תמיד של ערב שבת ⁴ להקטיר אבריו	תחילתו - שחיטה והקרבה של תמיד של שבת	
דוחה ⁶	דוחה	לרב חסדא ⁵
אינו דוחה - ומעלן מע"ש דוקא ⁷	דוחה	לרבה

¹ והחידוש של בר קפרא גבי אברים פסולים, שלא תאמר שישארו על המערכה הגדולה, אלא גם להם עושה מערכה בפני עצמן. (עי' זבחים פד.).

² כן הוא לפי פירש"י, אכן התוס' (בד"ה אבל) פירשו (בפירוש הראשון), שאם לא משלה בהן האור לא יתכן שיעשה להן מערכה בפני עצמן, ומה שמשמע שלפי לישנא קמא כשרים - ולא בעי משלה האור, ה"ק, אבל כשרים לא צריך לומר שעושה להן מערכה בפני עצמן היכא שמשלה בהן האור. (אבל כתבו שפירוש זה הוא דוחק).

³ פירש"י, דמיירי בסוג פסול ש"אם עלה לא ירד", אולם הפסולים שדינם שאפ"י אם עלו ירדו, לא קא מיירי.

⁴ רק בזה שייך חילוק בין תחילתו לסופו, אולם בתמיד של שבת אין חילוק, וכל הקרבתו דוחה שבת.

⁵ ומה שאמר רב הונא שאינו דוחה - היינו את הטומאה, שבכל תמיד בין של שבת ובין של חול דוקא זריקת דמו דוחה את הטומאה, אבל הקטרתו אינה דוחה. ועל זה הקשו התוס' מסוגיא דפסחים (דף עו:): דמוכח דהקטרת אימורים דוחה את הטומאה. ועוד הקשו שנמצא שרב חסדא מפרש את דברי רב הונא שמחלק בין תחילתו וסופו בכל תמיד ותמיד, שתחילתו דוחה טומאה וסופו לא, ולא מיירי דוקא באברי תמיד שניתותרו. ואילו רבה מפרש את דברי רב הונא שתחילתו היינו הקרבת תמיד של שבת בין זריקה ובין הקטרה, ואילו סופו מיירי דוקא באברים של ע"ש שניתותרו.

⁶ ולפ"ז דברי רב הונא מסכימים עם דברי בר קפרא ורבי שאמרו שתמיד של בין הערבים של ע"ש אבריו נקטרים בשבת. ומה שאמרה הגמ' "ופליגא דרב הונא" - היינו אליבא דרבה ולא אליבא דרב חסדא.

⁷ אולם את הטומאה דוחה גם סופו - דהיינו הקטרת האימורים.

הוכן עיני כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

יומא דף מו.

ללישנא בתרא דרש"י (ולפירוש התוס'), האם תמיד דוחה את השבת ואת הטומאה,
אליבא דרב הונא [תוד"ה תחילתו].

סופו - הקטר חלבים של תמיד דערב שבת	תחילתו - הקטר חלבים של תמיד של שבת	
דוחה ¹	דוחה	לרב חסדא
אינו דוחה - ולא עושה להם מערכה בפני עצמן ²	דוחה	לרבה

יומא דף מו:

המכבה גחלת שחתה במחתה מעל המערכה הגדולה לצורך הקטרת הקטורת או הדלקת המנורה
האם חייב מלקות?

כשכיבה אחר שהורידה לארץ ⁴	כשכיבה בראש המזבח ³	
ללישנא קמא: חייב לאיכא דאמרי: פטור	חייב	לאביי
פטור	ללישנא קמא: חייב לאיכא דאמרי: פטור	לרבה

¹ אבל את הטומאה אינו דוחה לענין לעשות להם מערכה בפני עצמן, אלא מקטירם על המערכה הגדולה, אבל את השבת הם דוחין ועושים להם מערכה בפני עצמן - כיון שכשרים הם. ומה שאמרה הגמ' לעיל "ופליגא דרב הונא" - קאי נמי על דברי רב חסדא, דהא רב הונא אליבא דרב חסדא ס"ל שדוקא אברים כשרים עושה לה מערכה בפני עצמן אבל בטומאה לא, ואילו לבר קפרא ולרבה בין כשרים בין פסולים עושה להן מערכה בפני עצמן. וכ"ש שלפי רבה פליג רב הונא על בר קפרא ורבה, דאיהו ס"ל שגם בשבת עושה להן מערכה בפני עצמן, ואילו לרב הונא ס"ל שקרב על המערכה הגדולה.

² ולא כפירוש הראשון ברש"י שהוא לענין שמעלן מע"ש, אלא הכוונה שאינם דוחים שבת לעשות להם מערכה בפני עצמן, אלא משאירם על המערכה הגדולה.

³ בזה לכו"ע חייב משום דכתיב (ויקרא ו: ה) "וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תִּוְקַד בּוֹ לֹא תִכְבֶּה", ואפי' שכבר חתה את הגחלים האלה מעל המזבח ונתנם במחתה, מ"מ כיון שעדיין הוא בראשו של מזבח לכו"ע חייב.

⁴ אכן כל זה דוקא כשנטל אותה למצוה אז יש לדון דאולי הוא פטור - כיון שנותקה הגחלת למצותה, אולם אם הוריד גחלת מעל המזבח בסתם וכיבה אותה לכו"ע חייב כמו שסתם רב נחמן בשם רבה בר אבוה.